

Det Anarkistiska Biblioteket

Ett blad ur fascismens historia

Giovanni Marinelli

Giovanni Marinelli
Ett blad ur fascismens historia
1927

Syndikalismen Årgång 2 1927

sv.anarchistlibraries.net

1927

Massakrerna i Turin år 1922, som av skilda anledningar nu åter dragits fram i ljuset, äro typiska för den italienska fascismens framfart. De voro blodiga och förfärliga, men ingalunda värre än så många andra av samma slags grymheter, vilka dagligen begingos och delvis ännu begås av de svarta banden, men som illustrationsmaterial till en framställning om den fascistiska regimen kan man kalla dessa massakrer klassiska.

I juli månad rannsakades den för attentat mot Mussolini fängslade Lucetti inför den utomordentliga domstol, upprättad av Mussolini, som fått till speciell uppgift att förfölja politiska förseelser riktade emot den fascistiska regimen. Lucetti tillfrågades av general Sanua, president i denna domstol, varför han begått sitt attentatsförsök, och fick till svar: "För att hämnas massakrerna i Turin 1922". - "Massakrerna i Turin", ropade generalen, "vem har berättat er dessa dumheter".

Dessa "dumheter" ha emellertid åter blivit blottade, och de ha icke kunnat vederläggas eller dementeras varken av fascisterna eller Mussolini själv.

Händelserna tilldrogo sig 1922, före mordandet av Matteotti. Vid denna tid återstod det ännu en liten rest av pressfrihet. Efter Matteottimordet måste Mussolini fullständigt täppa till munnen på pressen för att så långt möjligt kunna dölja sanningen.

Upprinnelsen till händelserna i Turin var följande. EN fascistisk bagare övertalade några av sina fascistiska vänner att vara med om att giva en "läxa" åt en ung man, som han anklagade för att ha förfört han två döttrar. De värda kumpanerna överföllu mannen i fråga natten till den 17 december 1922 och sårade honom. Den överfallde drog emellertid sin revolver och sköt ned tvenne av sina angripare.

Det fanns i denna händelse intet annat politiskt inslag, än att överfallsmännen voro fascister. I de flesta andra länder skulle saken ha blivit dragen inför domstol och slutat där. Men i Turin, en av de mest kultiverade städer i Italien, hade befolkningen förblivit antifascister. Tillfället var nu lämpligt att giva det fräcka Turin en lektion, under förevändning att hämnas de tvenne dödade fascisterna.

Den 18 december mobiliserades alla till det fascistiska bandet i Turin anslutna. Detta band, som alla andra fascistband, vågade allt, ty det visste, att dess gärningar skulle bli lovsjungna i nästa dags tidningar, sak samma vilka grymheter eller förbrytelser som än begicks. Medlemmarna skulle bli prisade som fosterlandets hjältar och räddare. En grupp marscherade vid middagstiden till fackföreningarnas byggnad och satte eld på densamma medelst bomber. Alla, som där hade sin vistelse, hade lyckats komma

undan med undantag av en enda, vilken infångades. Antagligen hade de blivit varnade. Den arbetare, som råkade i händerna på de fascistiska vilddjuren, bands vid händerna bak en bil och släpades runt i Turins gator tills det icke återstod något annat av honom än en söndertrasad köttmassa. Ett annat gäng satte sig i besittning av järnvägsstationen, där de flesta anställda voro kända som antifascister. Här tog man fast tvenne män. En av dem lyckades sedermera att fly, men den andre fördes utanför staden och sköts ned. Han var sekreterare i järnvägsmännens syndikat i Turin. Ett tredje band arresterade tvenne arbetare, Zurletti och Pochetti, i deras hem. De voro kända motståndare till fascismen. I en bil fördes de utanför staden, där Zurletti genast blev nedskjuten, och där Pochetti dödligt sårades.

Det övades så många dylika mord, att det är omöjligt att relatera dem alls. Men ännu ett par exempel!

En spårvägskonduktör överraskades i sitt hem medan han åt middag tillsammans med hustru och barn; han blev nedskjuten inför familjens ögon. En järnvägstjänsteman, Amie, drogs ut ur sängen, ut på gatan och mördades. Hans hustru och son kastades ut på gatan mitt i natten i 10-12 graders köld; deras fattiga bohag kastades ut genom fönstren, övergöts med bensin och antändes. En arbetare vid namn Torizzo drogs mitt i natten ur sängen, fördes utanför staden och slogs ihjäl med en knölpåk, som var prydd med fascisternas emblem. En annan arbetare, Chiano, som blivit varnad, då hans hus redan var omringat av svartskjortorna, sökte gömma sig hos en granne. Han upptäcktes, och grannen, som sökt gömma honom, blev nedskjuten, medan Chiano själv fördes ut ur staden och mördades.

Ifrån middagen den 17 december intill nästa dags morgon blevo tjugoen personer massakrerade i Turin. Och ingen människa vågade protestera. Staden var som en människa, vilken blivit terroriserad till absolut tystnad. Följande dag var en järnvägsman, Angele Quintillie, nog oförsiktig att säga till en arbetskamrat, som var fascist, att han förskräckt över dessa förfärliga förbrytelser. En stund senare återvände denne fascist tillsammans med trenne andra beväpnade kumpaner. "Vem av eder är Angelo Quintillie?" frågade de med revolver i hand. "Kom fram Quintillie, annars kommer vi att skjuta ned eder allesamman!" Och Quintillie trädde tappert fram för att rädda sina kamrater. Gänget föllo över honom som hundar, slog honom, sparkade honom, vräkte omkull honom och bearbetade honom med kolvarna av sina revolver, och när de funno honom vara allt för livskraftig för att de på detta sätt skulle kunna plocka livet ur honom, så mördade de honom med några revolverskott.

Fascisterna dolde icke sina brott. Svartskjortornas ledare, Brandimarte, förklarade i en intervju i "Secolo" i Milano den 20 december, att han själv hade organiserat excesserna förrätt giva antifascisterna i Turin och fascisternas motståndare "en läxa". Han sade: "Ur en lista på tre hundra av dem valde vi ut tjugofyra och utsågo våra bästa män till att straffa dem." När intervjuaren anmärkte, att tidningarna endast omnämnde fjorton dödade, svarade Brandimarte: "Vänta tills floden Po kastar upp de andra. Endast två av hela bunken lyckades att undkomma." Tjugofyra personer mördade, och ingen arrestering företogs. Icke ens Brundimarte, som offentligen bröstade sig inför pressen över att ha organiserat morden, arresterades. Vid den tiden var general Zaniboni, en av huvudorganisatörerna för den fascistiska rörelsen 1922, chef för polisen i Turin.

Angelo Quintillies hustru var den enda person, som hade mod att angiva sina mans mördare till polisen. På natten kom ett gäng svartskjortor till hennes hem och talade om för henne, att om hon önskade rädda sitt liv, måste hon ögonblickligen lämna staden. Och så var hon tvungen att lämna sitt hem och det arbete, varmed hon försörjde sina barn.

Fem dagar efter dessa massakrer, vilka fortfarande äro ostraffade, gjorde ett amnestidekret slut på de rättsliga undersökningarna, och en vecka därefter, den 1 januari 1923, höll den fascistiske deputeraden De Vecchi ett offentligt tal i Turin, i vilket han förklarade: "Om det ännu finns någon anklagelse för de senaste veckornas arbete, så är jag redo att taga allt klander och allt ansvar för det som passerat."

Efter denna bravad gjorde De Vecchi till kommenderande general över hela den fascistiska milisen och tilldelades grevetiteln av konungen. Senare erhöll han också posten som generalguvernör över Somaliland. Beträffande Brandimarte pormoverades han till "consul" i milisen.

Massakrerna i Turin äro, som redan nämnts, ingenting enastående. Tvärtom äro de ett typiskt exempel på de metoder, som användas av de fascistiska bandithorderna. Det är ett band av mördare, som regerar Italien för närvarande.

